

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer førti

Jeff Pippenger

2026-02-03

Tallet førti

Peter var symbolsk i Caesarea Filippi ved den tredje time, på vei til Caesarea Maritima og den niende time. Ifølge Matteus og Markus var Peter, Jakob og Johannes seks dager senere på Forklarelsens berg. Lukas sier åtte dager, mellom Panium og berget. Fra helvetes porter, ved Caesarea Filippi, til korsets død, med et opphold underveis på Forklarelsens berg. Tre skritt fra Panium til søndagsloven. Caesarea i begynnelsen, berget i midten, og Caesarea ved enden. Helvete i begynnelsen, døden ved enden, med Guds herlighet i midten. Et alfa-opprør representert ved helvetes porter og et omega-opprør representert ved Guds Sønns død.

Cæsarea Filippi er grunnvullen, for det var der Kristus identifiserte Klippen som Han ville bygge sin kirke på. Forklarelsens berg er det andre trinnet, der templet fullføres og toppstenen blir satt på plass. Det tredje trinnet, dommen ved korset, fulgte deretter.

Og han sa til dem: Sannelig sier jeg dere: Det er noen av dem som står her, som ikke skal smake døden før de har sett Guds rike komme med kraft. Og seks dager etter tar Jesus med seg Peter og Jakob og Johannes og fører dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv alene; og han ble forklaret for dem. Og klærne hans ble skinnende, overmåte hvite som snø, så ingen bleker på jorden kan få dem så hvite. Og Elia viste seg for dem sammen med Moses, og de talte med Jesus.

Og Peter svarte og sa til Jesus: Mester, det er godt for oss å være her; og la oss lage tre tabernakler: ett for deg, og ett for Moses, og ett for Elia.

For han visste ikke hva han skulle si; for de var meget redde. Og det kom en sky som overskygget dem; og en røst lød ut fra skyen og sa: Dette er min elskede Sønn; hør ham. Og med ett, da de så seg omkring, så de ikke lenger noen hos seg uten Jesus alene. Og da de gikk ned fra fjellet, bød han dem at de ikke skulle fortelle noen om det de hadde sett, før Menneskesønnen var stått opp fra de døde. Og de holdt fast ved dette ordet seg imellom, og spurte hverandre hva det ville si å stå opp fra de døde. Markus 9:1–10.

På fjellet foreslår Peter å reise en hytte for Moses, Kristus og Elia.

«Moses gikk gjennom døden, men Mikael kom ned og gav ham liv før hans legeme hadde sett forråtnelse. Satan forsøkte å holde fast ved legemet og gjorde krav på det som sitt; men Mikael oppreiste Moses og tok ham til himmelen. Satan raste bittert mot Gud og fordømte Ham som urettferdig fordi han tillot at byttet hans ble tatt fra ham; men Kristus irettesatte ikke sin motstander, selv om det var ved hans fristelse at Guds tjener var falt. Saktmodig henviste Han ham til sin Far og sa: 'Herren refse deg.'»

«Jesus hadde fortalt sine disipler at det var noen av dem som sto sammen med Ham, som ikke skulle smake døden før de fikk se Guds rike komme med kraft. Ved forklarelsen ble dette løftet oppfylt. Jesu åsyn ble der forvandlet og skinte som solen. Hans klær var hvite og skinnende. Moses var til stede for å representere dem som skal oppstå fra de døde ved Jesu annet komme. Og Elia, som ble tatt opp uten å se døden, representerte dem som skal bli forvandlet til udødelighet ved Kristi gjenkomst og bli tatt opp til himmelen uten å se døden. Disiplene så med undring og frykt Jesu opphøyde herlighet og skyen som overskygget dem, og de hørte Guds røst i fryktinngytende majestet si: 'Dette er Min elskede Sønn; hør Ham.'» Early Writings, 164.

Forklarelsens berg identifiserer tre tabernakler. Moses' tabernakel ved begynnelsen av det gamle Israel, Kristi tabernakel slik det er representert ved Hans inkarnasjon, og tabernaklet som er de hundre og førtifire tusen, slik det er representert ved Elia. De hundre og førtifire tusen er de som ikke smaker døden før de ser Kristi annet komme. Berget identifiserer det punkt hvor seglet blir påtrykt de hundre og førtifire tusen.

Tabernaklet til de hundre og førtifire tusen blir reist opp i den motbilledlige løvhyttefesten. Fjellet identifiserer dem som ikke smaker døden, og fremstiller tre vitner om at når de ser Guds herlighet på fjellet, er det den motbilledlige løvhyttefesten.

De blir oppreist som Elias' tabernakel, som begynte å bli reist opp i 2023, da både Moses og Elia ble oppreist fra de døde. Først ble grunnvollen lagt, det vil si den eneste grunnvoll som kan legges, og den grunnvoll er Kristus, hjørne- og grunnsteinen. Deretter blir toppsteinen satt på plass, hvilket representerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen, slik dette er framstilt på Forklarelsens berg. På berget representerer Peter, Jakob og Johannes dem som faktisk ikke smaker døden. Peter skrev senere at kongedømmet av prester er dem som har smakt at Herren er god, og som var et åndelig hus. De smakte livet, derfor smaker de ikke døden.

Så sant dere har smakt at Herren er god. Når dere kommer til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt av Gud og dyrebar, blir også dere, som levende steiner, bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Derfor heter det også i Skriften: Se, jeg legger i Sion en hovedhjørnestein, utvalgt, dyrebar; og den som tror på ham, skal ikke bli til skamme. 1 Peter 2:3–6.

Ordet som er oversatt med «forferdet», betyr «å skamme seg». Resten er representert ved Peter, og deres glede settes i kontrast til dem som forkastet budskapet om det sene regn. En nøkkel til de hundre og førtifire tusen, for Peter fikk «nøklerne» til riket, er «hjørnesteinen» som ble lagt i Sion. Den steinen er underfull i de rettferdiges øyne, og en snublestein for Efraims drankere.

Steinen som bygningsmennene forkastet, er blitt hjørnesteinen. Dette er Herrens verk; det er underfullt i våre øyne. Salmene 118:22, 23.

Jesus kommenterte disse versene i avslutningen av lignelsen om vingården.

Jesus sa til dem: Har dere aldri lest i Skriftene: Steinen som bygningsmennene forkastet, den er blitt hovedhjørnesteinen; dette er Herrens verk, og det er underfullt i våre øyne? Derfor sier jeg dere: Guds rike skal bli tatt fra dere og gitt til et folk som bærer dets frukter. Og den som faller på denne steinen, skal bli knust; men den som steinen faller på, ham skal den knuse til støv. Da yppersteprestene og fariseerne hørte hans lignelser, forsto de at det var om dem han talte. Og da de søkte å gripe ham, fryktet de folkemengden, fordi de holdt ham for å være en profet. Matteus 21:42–46.

Den som tar imot det grunnleggende budskapet, skal bli sønderbrutt, for Klippen er Kristus, og evangeliets gjerning er å ydmyke mennesket til støvet.

«Hva er rettferdiggjørelse ved tro? Det er Guds verk i å legge menneskets herlighet i støvet og gjøre for mennesket det som det ikke står i dets makt å gjøre for seg selv. Når mennesker ser sin egen intethet, er de beredt til å bli ikledd Kristi rettferdighet. Når de begynner å prise og opphøye Gud hele dagen lang, da blir de ved å skue forvandlet til det samme bilde. Hva er gjenfødelse? Det er å åpenbare for mennesket hva dets egen virkelige natur er, at det i seg selv er verdiløst.» Manuscript Releases, bind 20, 117.

Den som forkaster hjørnesteinen, blir ødelagt, slik tilfellet var med det gamle Israel som oppfyllelse av Jesu anvendelse av lignelsen om vingården. Jødene forkastet Kristus; de forkastet også Moses, for dersom de hadde trodd Moses, ville de også ha trodd Kristus. De forkastet Guds lov og lærte menneskers bud som lære. Kristus, Moses og Loven er alle symboler på grunnvoller, og Kristus er den eneste grunnvoll som kan legges; men Kristus som grunnvollen fremstilles ved mange symboler. Moses og Loven er begge illustrasjoner på dette faktum. Kristus er den eneste grunnvoll, men dette betyr bare at de andre grunnvollene i Hans profetiske Ord ganske enkelt er symboler på et eller annet aspekt av Hans karakter.

For ingen kan legge noen annen grunnvoll enn den som er lagt, og den er Jesus Kristus. 1 Korinterbrev 3:11.

Jesus er Ordet, og som sådan representerer forskriftene i Hans Ord Ham selv. Derfor nedtegner Søster White at De ti bud er et avskrift av Kristi karakter. Han er den Første og den Siste, og når dette fremstilles på denne måten, viser det at Kristus alltid illustrerer enden på en ting sammen med begynnelsen på en ting. Som Ordet er Han også «Sannhet», og sannheten er en profetisk ramme. Han er Løven av Juda stamme når Han forsegler og åpner sitt Ord. Han er også hjørnesteinen som blir toppsteinen. Hjørnesteinen er ganske enkelt en illustrasjon av Ham som grunnvollen, eller den første bokstaven i det hebraiske ordet «sannhet». Toppsteinen er kronverket på tempelet, og når den samordnes med sannhetens rammeverk, er toppsteinen tjuto ganger mektigere enn hjørnesteinen. Det som er underfullt i øynene på dem som har smakt at Herren er god, er hvordan prinsippene i sannhetens rammeverk, samordnet med hjørne- og toppsteinen, identifiserer en av de profetiske nøklene som ble gitt til Peter.

Den første bokstaven, alfa, er én, men den siste bokstaven, omega, er tjuto. Millers juveler skinner som solen, men da mannen med skittkosten samlet juvelene, var de ti ganger klarere. Erkjennelsen av at enden på en profetisk linje er den samme, men mektigere enn begynnelsen på en profetisk

linje, er «underfull». Det er et element i Kristi karakter; det er en av nøklene som ble gitt til Peter for å binde de hundre og førtifire tusen.

Peters «åndelige hus» er kisten i William Millers drøm og også Malakis forrådshus for tiender og offergaver. Når himmelens vinduer åpnes, blir den ene klassen kastet ut av rommet, og den andre klassen blir kastet inn i kisten og ikledd den seirende Guds menighets hvite linklær.

«Høytidelig og offentlig hadde Judas folk forpliktet seg til å adlyde Guds lov. Men da Esras og Nehemjas innflytelse for en tid ble trukket tilbake, var det mange som vendte seg bort fra Herren. Nehemja hadde vendt tilbake til Persia. Under hans fravær fra Jerusalem snek det seg inn onder som truet med å forderve nasjonen. Avgudsdyrkere fikk ikke bare fotfeste i byen, men vanhelliget ved sitt nærvær selve tempelområdet. Gjennom inngifte var det blitt knyttet et vennskap mellom øverstepresten Eljasjib og ammonitten Tobia, Israels bitre fiende. Som følge av denne vanhellige forbindelsen hadde Eljasjib tillatt Tobia å ta i bruk et rom i tilknytning til templet, som inntil da hadde vært brukt som lagerrom for folkets tiender og offergaver.»

«På grunn av ammonittenes og moabittenes grusomhet og troløshet mot Israel hadde Gud ved Moses erklært at de for alltid skulle holdes utenfor hans folks menighet. Se 5. Mosebok 23:3–6. I åpenbar tross mot dette ordet hadde ypperstepresten kastet ut offergavene som var oppbevart i kammeret i Guds hus, for å gjøre plass for denne representanten for en bannlyst slekt. Større forakt for Gud kunne ikke ha blitt vist enn å tilstå denne fienden av Gud og hans sannhet en slik gunst.»

«Da Nehemja vendte tilbake fra Persia, fikk han vite om den frekke vanhelligelsen og tok straks skritt for å drive inntrengeren ut. «Det harmet meg meget,» erklærer han; «derfor kastet jeg alt Tobias husgeråd ut av kammeret. Så bød jeg at de skulle rense kamrene; og dit førte jeg igjen karene til Guds hus, sammen med matofferet og røkelsen.»»

«Ikke bare var templet blitt vanhelliget, men offergavene var også blitt brukt på uriktig måte. Dette hadde hatt en tendens til å motvirke folkets gavmildhet. De hadde mistet sin nidkjærhet og glød og var uvillige til å betale sin tiende. Forrådskamrene i Herrens hus var dårlig forsynt; mange av sangerne og andre som var sysselsatt i tempeltjenesten, og som ikke fikk tilstrekkelig underhold, hadde forlatt Guds verk for å arbeide andre steder.»

«Nehemja gikk i gang med å rette på disse misbrukene. Han samlet sammen dem som hadde forlatt tjenesten i Herrens hus, «og satte dem på deres plass». Dette fylte folket med tillit, og hele Juda kom med «tienden av kornet og den nye vinen og oljen». Menn som «ble regnet for trofaste», ble satt til «forvaltere over forrådshusene», «og deres embete var å dele ut til sine brødre.»» Prophets and Kings, 669, 670.

Då Nehemja «kastet ut Tobia», foregrep han Kristus som drev pengevekslerne ut av det selvsamme tempel. Det var ikke bare tempelet, men selve rommet i tempelet hvor tiendene ble oppbevart. Da Eliakim, filadelfieren, erstattet Sjebna, laodikeeren, var Sjebna den skattmester som ble kastet ut på en vid mark.

Så sier Herren, hærskares Gud: Gå, kom deg til denne skattmesteren, til Sjebna, som er satt over huset, og si: Hva har du her, og hvem har du her, siden du har hogd ut en grav for deg her,

slik en hogger ut en grav for seg selv i høyden og uthugger seg en bolig i klippen? Se, Herren skal sannelig føre deg bort i mektig fangenskap og visselig hylle deg inn. Han skal sannelig med voldsom kraft slynge og kaste deg som en ball inn i et vidstrakt land; der skal du dø, og der skal din herlighets vogner bli til skam for din herres hus. Og jeg vil støte deg bort fra din stilling, og fra ditt embete skal han rive deg ned.

Og det skal skje på den dag at jeg vil kalle på min tjener Eljakim, Hilkias sønn. Og jeg vil kle ham i din kappe og styrke ham med ditt belte, og jeg vil overgi ditt herredømme i hans hånd; og han skal være en far for Jerusalems innbyggere og for Judas hus. Og nøkkelen til Davids hus vil jeg legge på hans skulder; så skal han åpne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åpne.

Og jeg vil feste ham som en nagle på et fast sted; og han skal være som en herlighetens trone for sin fars hus. Og de skal henge på ham all herligheten til hans fars hus, avkommet og etterkommerne, alle kar av liten størrelse, fra begerkarene og like til alle krukkekarene. På den dag, sier Herren, hærskares Gud, skal naglen som er festet på det faste sted, vike og hugges ned og falle; og byrden som var på den, skal bli avskåret; for Herren har talt det. Jesaja 22:15–22.

På den dag da Sebna, den dårlige laodikeer, blir kastet ut, blir Eljakim gitt herredømmet over den seirende menighet. Når Kristus renser templet til de hundre og førtifire tusen for det skrapet som har dekket til de kostbare juvelene, viser Han at Han ville «dekke» dem som er framstilt ved Sebna. Før himmelens vinduer ble åpnet, var juvelene dekket av skrap, og når skrapet blir kastet ut, blir skrapet deretter dekket med skam. William Millers drøm identifiserer beseglingen av de hundre og førtifire tusen.

Skrinet er Malakis forrådshus, Peters åndelige hus og Elias' tabernakel som Peter ønsket å bygge. Mannen med støvkosten illustrerer beseglingen av de hundre og førtifire tusen når Han kaster juvelene ned i skrinet. Malaki identifiserer den prøven som beviser at Guds folk i sannhet har vendt tilbake til Ham.

Da talte de som fryktet Herren, med hverandre; og Herren lyttet og hørte det, og en minnebok ble skrevet framfor ham for dem som fryktet Herren og aktet på hans navn. Og de skal være mine, sier hærskares Herre, på den dag da jeg gjør i stand mine skatter; og jeg vil spare dem, slik en mann sparer sin egen sønn som tjener ham. Da skal dere igjen se forskjell på den rettferdige og den ugudelige, mellom den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham. Malaki 3:16–18.

Å vende tilbake er et nøkkelord i avsnittet, for Gud kaller sitt folk til å vende tilbake til Ham, men Han utfordrer også dette folket til å prøve Ham ved å bringe tilbake tiender og offergaver, og det kommer også en tid da de rettferdige skal «vende tilbake», og idet de gjør det, skal de «skjelne» mellom den vise og den dårlige. De som fryktet Herren, og som tenkte på Hans navn, er de som skal være banneret for de hundre og førtifire tusen.

Frykten for Herren er den første prøven, så når vers seksten sier: «Da» talte de som fryktet Herren, peker det tilbake inn i den profetiske fortellingen.

Deres ord har vært harde mot meg, sier Herren. Men dere sier: Hva har vi sagt mot deg? Dere har sagt: Det er forgjeves å tjene Gud; og hva gagner det oss at vi har holdt hans forskrift, og at vi har vandret sørgende framfor hærskares Herre? Og nå priser vi de overmodige lykkelige; ja, de som gjør ugudelighet, blir bygd opp; ja, de som frister Gud, blir endog reddet. Malaki 3:13–15.

Malaki sier: «Og nå priser vi de stolte lykkelige.» Efraims drukkenbolter kalles «stolthetens krone», og de er glade når de tenker at Moses og Elia, de to profetene som plaget dem, var døde. De var så glade at de sendte gaver til hverandre.

Og deres døde legemer skal ligge på gaten i den store stad, som åndelig kalles Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet. Og folk av folkene og slektene og tungemålene og nasjonene skal se deres døde legemer i tre og en halv dag, og skal ikke tillate at deres døde legemer blir lagt i graver. Og de som bor på jorden, skal glede seg over dem og fryde seg, og de skal sende gaver til hverandre; for disse to profeter plaget dem som bodde på jorden. Åpenbaringen 11:8–10.

De stolte er glade fra 18. juli 2020 og gjennom hele 2023. Den 18. juli 2020 var budskapet «sterkt» mot «Herren». Den 18. juli 2020 erkjente vi ikke hvor forferdelig vi hadde talt mot Gud og Hans Ord. Skuffet gikk vi inn i ventetiden, slik den er framstilt ved klagen: «Det er fåfengt å tjene Gud; og hva gagner det oss at vi har holdt hans bud og gått sørgende fram for hærskares Herre?» Dette er parallelt med Jeremias klage, når han illustrerer den første skuffelsen.

Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; alene satt jeg på grunn av din hånd, for du hadde fylt meg med harme. Hvorfor er min smerte vedvarende og mitt sår ulegelig, så det nekter å la seg lege? Vil du da være for meg som en svikeyfull bekk, som vann som svikter? Jeremias 15:17, 18.

Våre ord var dristige med forutsigelsen om 18. juli 2020, og vi visste da ikke hvor grovt vi hadde gjort opprør. Ved skuffelsen var ventetiden allerede i gang, mens én klasse sørget og den andre klassen gledet seg. I den sammenheng sier Malaki:

Da talte de som fryktet Herren, ofte med hverandre; og Herren lyttet og hørte det, og en minnebok ble skrevet for hans åsyn om dem som fryktet Herren, og som ga akt på hans navn. Og de skal være mine, sier hærskares Herre, på den dag da jeg gjør i stand mine juveler; og jeg vil spare dem, slik en mann skåner sin egen sønn som tjener ham.

Da skal dere vende tilbake og se forskjell på den rettferdige og den ugudelige, på den som tjener Gud, og den som ikke tjener ham. Malaki 3:16–18.

I 2024 kom den grunnleggende prøven, framstilt som frykten for Herren. To klasser ble åpenbart i den prøven, og gruppen som utgjorde de to klassene, hadde ofte talt med hverandre i regelmessige Zoom-møter gjennom de tre og en halv dagene. Herren lyttet til deres samtaler. Klassen som fryktet Herren, tenkte på Hans navn; Palmoni, Løven av Juda stamme, Alfa og Omega, Sannheten, Ordet, den vidunderlige språkkyndige, hjørne- og sluttsteinen, Lammet, den himmelske Ypperstepresten, Tempelet, Klippen. De som kom inn i den boken, skal være juveler på kronen

som representerer banneret for herlighetens rike. Når Han gjør disse juvelene ferdige, da vender de tilbake og skjelner mellom den rettferdige og den ugudelige. Når Han kaster juvelene ned i smykseskrinet, da blir det åpenbart hvem som er dåre, og hvem som er vis.

Malaki nedtegner:

Vend om til meg, så vil jeg vende om til dere,

Men dere sa: På hvilken måte skal vi vende om?

Kom med all tienden inn i forrådshuset, så det kan være mat i mitt hus, og prøv meg nå på dette, sier Herren, hærskares Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens luker for dere og utøse over dere velsignelse i overmål, så det ikke skal være rom nok til å ta imot den.

Forrådshuset er skrinet, og tiendene er de kloke jomfruene. Forrådshuset er Guds Ord, plassert inn i en ny sannhetsramme. Juvelene som legges i dette skrinet, er de sannheter som er knyttet til Midnattsropets budskap. Tiendene ble oppbevart i et bestemt rom i templet, slik det fremgår av Nehemias renselse. Skrinet og forrådshuset, eller Peters åndelige hus, representerer Guds tempel, og juvelene representerer menneskelige templer som er forenet med Guddommen i Den Høyestes lønnkammer. De menneskelige budbærerne kan ikke skilles fra det guddommelige budskapet. Juvelene er både Guds budbærere, og de er også det budskapet de forkynner. Inspirasjonen identifiserer ofte budskapet og budbæreren i forening.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik Han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløyver, den første, annen og tredje engels budskap, har Han skilt dem fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til Seg selv. Han har gjort dem til betrodd forvaltere av sin lov og har overgitt dem de store profetiske sannheter for denne tid. Likesom de hellige gudsord som ble betrodd det gamle Israel, er disse en hellig skatt som skal meddeles verden. De tre englene i Åpenbaringen 14 fremstiller det folk som tar imot lyset fra Guds budskap og går ut som Hans sendebud for å la advarselen lyde over jordens lengde og bredde. Kristus erklærer for sine etterfølgere: 'I er verdens lys.' Til hver sjel som tar imot Jesus, taler korset på Golgata: 'Se sjelens verdi: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen.»' Intet må få hindre dette arbeid. Det er det altavgjørende arbeid for denne tid; det skal rekke så langt som evigheten. Den kjærlighet Jesus viste menneskenes sjeler i det offer Han brakte for deres frelse, vil drive alle Hans etterfølgere.» Testimonies, bind 5, 455.

Vi vil begynne å sammenfatte disse begrepene i den neste artikkelen.

«I de siste femti årene av mitt liv har jeg hatt dyrebare anledninger til å vinne erfaring. Jeg har hatt erfaring i den første, andre og tredje engels budskap. Englene fremstilles som flygende midt på himmelen, idet de forkynner verden et advarselsbudskap og har direkte betydning for det folk som lever i de siste dager av denne jordens historie. Ingen hører disse englenes røst, for de er et symbol som representerer Guds folk, som arbeider i harmoni med himmelens univers. Menn og kvinner, opplyst av Guds Ånd og helliget ved sannheten, forkynner de tre budskapene i deres rekkefølge.»

«Jeg har tatt del i dette høytidelige verk. Nesten hele min kristne erfaring er sammenvevd med det. Det finnes nå mennesker i live som har en erfaring lik min egen. De har erkjent sannheten slik den utfolder seg for denne tid; de har holdt takt med den store Fører, Herren hærskares Høvding.

«I forkynnelsen av budskapene er enhver enkelthet i profetien blitt oppfylt. De som hadde det privilegium å ha en del i forkynnelsen av disse budskapene, har vunnet en erfaring som er av den høyeste verdi for dem; og nå, når vi er midt i farene i disse siste dager, når røster vil bli hørt på alle kanter som sier: «Her er Kristus», «Her er sannheten», mens manges byrde er å rokke ved selve grunnvullen for vår tro, den som har ledet oss bort fra kirkene og fra verden for å stå som et eiendommelig folk i verden, vil vårt vitnesbyrd, likesom Johannes', bli båret fram:

«Det som var fra begynnelsen, det som vi har hørt, det som vi har sett med våre øyne, det som vi skuet, og våre hender rørte ved, om livets Ord; ... det som vi har sett og hørt, forkynner vi også for dere, for at også dere kan ha samfunn med oss.»

«Jeg vitner om de ting som jeg har sett, de ting som jeg har hørt, de ting som mine hender har rørt ved, om livets Ord. Og dette vitnesbyrd vet jeg er fra Faderen og Sønnen. Vi har sett og vitner om at Den Hellige Ånds kraft har ledsaget fremstillingen av sannheten, advart med penn og røst og gitt budskapene i deres rette orden. Å fornekte dette verk ville være å fornekte Den Hellige Ånd og ville plassere oss i det selskap som har falt fra troen og gitt akt på forførende ånder.»

«Fienden vil sette alt i virksomhet for å rykke opp de troendes tillit til søylene i vår tro i fortidens budskap, som har satt oss på den opphøyde plattformen av evig sannhet, og som har grunnfestet og gitt karakter til verket. Herren, Israels Gud, har ført sitt folk ut og åpenbart for dem sannhet av himmelsk opprinnelse. Hans røst er blitt hørt, og høres fortsatt, idet den sier: Gå frem fra styrke til styrke, fra nåde til nåde, fra herlighet til herlighet. Verket blir styrket og utvidet, for Herren, Israels Gud, er sitt folks vern.»

«De som holder fast ved sannheten rent teoretisk, så å si med fingertuppene, som ikke har ført dens prinsipper inn i sjelens innerste helligdom, men har holdt den livsviktige sannhet i den ytre forgård, vil ikke se noe hellig i dette folks tidligere historie, den historie som har gjort dem til det de er, og som har grunnfestet dem som alvorlige, målbevisste, misjonerende arbeidere i verden.

«Sannheten for denne tid er dyrebar, men de hvis hjerter ikke er blitt knust ved å falle på klippen Kristus Jesus, vil ikke se og forstå hva sannhet er. De vil godta det som behager deres egne forestillinger, og vil begynne å legge en annen grunnvoll enn den som er lagt. De vil smigre sin egen forfengeligheit og selvaktelse, idet de tenker at de er i stand til å fjerne søylene i vår tro og erstatte dem med søyler de selv har utformet. »

«Dette vil fortsette å være slik så lenge tiden varer. Enhver som har vært en grundig bibelstudent, vil se og forstå den alvorlige stillingen til dem som lever i avslutningsscenene av denne jordens historie. De vil føle sin egen utilstrekkelighet og svakhet, og vil gjøre det til sin første oppgave å ha ikke bare en form for gudsfrykt, men en levende forbindelse med Gud. De vil ikke våge å hvile før Kristus er dannet i dem, herlighetens håp. Selvet vil dø; stolthet vil bli

drevet ut av sjelen, og de vil ha Kristi saktmodighet og mildhet.» Notebook Leaflets, 60, 61.